

[Aksel Larsen.]

kører på landevej i Sverige, kan der være mange, mange kilometer at køre, før man kommer til en bebyggelse, men her i Danmark kan man omtrent spytte fra den ene landsby til den anden. Derfor tror jeg, at hvis det gennemføres systematisk, som er foreslået i lovforslagets § 1 — men det er jo ikke sikkert, det skal gennemføres systematisk — vil det komme til at betyde en uhyre gene for trafikken uden at give en tilsvarende sikkerhed. Sikkerheden afhænger nemlig ikke blot af motortrafikken på hovedvejene eller på de større veje, men også af motortrafikken fra sidevejene og af, hvordan andre trafikanter opfører sig — det være sig cyklister, knallerister, fodgængere eller andre.

Medens jeg taler om dette, har jeg måske lov til, da det er en førstebehandling, at blande et andet spørgsmål ind. Vi har her i landet en del landeveje og hovedveje, hvor der både er cykelsti og gangsti. Det er i reglen sådan, at cykelstierne er dårligere at køre på end vejbanen, og at gangstierne simpelt hen består af grus og sten og er umulige at gå på. Så går folk naturligvis ud på cykelstien, og cyklisterne foretrækker vejbanen, for den er behageligere at køre på. Et af de få steder, der danner en hæderlig undtagelse, er omkørselsvejen omkring Roskilde, men dér burde der aldrig have været hverken cykelsti eller gangsti, for det er der ikke brug for. Det er en facadeløs vej, der går ingen mennesker på den, for hvad skulle de gå der for? Vejen igennem Roskilde er kortere og må være langt behageligere for cyklister end omkørselsvejen omkring Roskilde. Men på den skulle der absolut være cykelstier og gangstier med fliser, medens der andre steder, hvor der virkelig er fodgængertrafik langs landevejene, kun er anbragt noget groft grus, som fodgængerne skal gå og vade i. Det får man dem ikke til, de går ud på cykelstien og generer trafikken dér.

Det er måske heller ikke noget, der henhører under den højtærede justitsminister; men når man nu har lejlighed til at sige det, skal det også siges, at hvis man vil have cykelstierne benyttet, må man sørge for, at de er mere jævne og behageligere at køre på end kørebanen. Og hvis man vil have gangstierne benyttet, skal man sørge for,

at de er behageligere at gå på end cykelstierne; så får man dem benyttet, og så opnår man også større trafikikkerhed.

Hvorom alting er, ville det være rart, hvis der blev gjort noget for at lette trafikken. Jeg taler ikke her, fordi jeg synes, det ville være behageligere for de motor-kørende, men jeg tror, det ville være gavnligt for samfundet, om man lettede trafikens vilkår. Nu er det en 5-6 år siden, vi fik en generalplanskitse for København, hvor der var projekteret nogle gennemgående gader, hvor man kunne køre hurtigt igennem, og kryds ude af niveau. Denne generalplanskitse står på min boghylde og vel også på andres boghylde, men jeg har ikke lagt mærke til, at nogen interesserer sig for at gøre noget som helst ved den i praksis. Man må da forstå, at trafikken her i landet brænder sammen, hvis man fortsætter på den måde, at man næsten ingenting gør, i hvert fald ikke i byerne, og nu forsøger at klare sig med skiltning og restriktioner. Naturligvis kan skiltning og restriktioner være nødvendige, men det er nødforanstaltninger i de allerfleste tilfælde, i hvert fald er skiltning som den, der her foreslås, en nødforanstaltning. Det var bedre, om man sørgede for, at trafikken, af hvad art den end er, det være sig motortrafik eller fodgængertrafik, fik bedre vilkår, end den har.

Jeg kan altså ikke fremføre nogen vilje over for denne del af den højtærede justitsministers forslag, og jeg savner ærlig talt en begrundelse for, at det er fremkommet. Jeg kan ikke forstå, hvorfor § 57, stk. 4, i færdselsloven ikke er tilstrækkelig. Jeg håber, at den højtærede justitsminister vil være i stand til enten at manuducere mig om, at han ikke i den hidtidige færdselslov har tilstrækkelig bemyndigelse, eller at gøre det, som måske vil være endnu større, men som jeg ved at justitsministeren i givet fald er i stand til at sige: det er ganske rigtigt, jeg har beføjelser nok i forvejen, jeg behøver ikke denne, og jeg fratager den del af lovforslaget.

Vagn Bro: De bemærkninger, det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremsatte om erstatning, kan jeg ganske tilslutte mig.

Når jeg har tilladt mig at tage ordet på egne og andre medlemmers vegne, er det